

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

MÅNEDENS VERS

*Blå er himlen, stort er rummet.
 Vi kan stirre som forstummet
 mod det endeløse blå,
 til det lyser for vor tanke,
 så vi føler hjertet banke
 ved det store, vi skal nå.
 Denne higen mod at stige
 lige lukt mod lysets rige,
 mod den store solportal,
 er der mange som foragter
 og med fægtespil af fagter
 vrænger ad som ideal.
 Det er sandt, at mange svigter
 lov og løfte, som forpligter
 deres ungdoms gyldne drøm;
 det er sandt, at nogle taler
 tankeløst om idealer,
 om at følge tidens strøm;
 det er sandt, at få forsømmer
 straks at kalde den en drømmer,
 som vil tjene en idé.
 Alle lover jer at føre,
 ingen bød jer selv at høre,
 ingen bød jer selv at se.
 Vogt dit øre, vogt dit øje,
 lær af livet, kend det nøje,
 den, som følger, bliver ført.
 Følg så langt dit hjerte byder,
 ingen bedre lov du lyder,
 den har ædle hjerter rørt.
 Husk det, unge himmelstormer,
 tusindvis af uniformer,
 hornsignal og trommespil,
 flag og vimpler, hvide telte
 skaber nok af søndagshelt,
 som kun virker udadtil.
 Men den spejder, som er ægte,
 overalt vil ærlig fægte
 og er spejder ugen ud.
 Måned, år, ja, hele livet
 ser en spejder perspektivet
 i hvert punkt af lovens bud.
 Ingen af dem kan vi fjerne,
 de er stråler af en stjerne.*

Alex Garff.

Kære spejdere...

Vor erfaring fortæller os, at hvert år sker de samme ting.

Det kribler og krabler i mulden, så man synes, at jorden må have den forfærdeligste kløe i overfladen, og så myldrer de først frem de små glade eranthis med deres tykke hoveder og vintergækkerne med deres yndefulde bøjede; så kommer krokusserne, og københavnernes går i Frederiksberg have og bliver sentimentale, vårkåde eller stille optimistiske alle efter temperament og indstilling. Men underet er jo ikke mindre, fordi vi ved, at det sker, at et lille bitte frø en skønne dag folder sig ud, bryder frem og er en allerdejlige blomst, eller at alle vinterens raslende tørre grene en skønne dag begynder at glinse, knoppes og grønnes. Og det er min sandten ikke noget mindre under, selv om det også skete sidste år, at stæren kommer hjem og tager sin gamle kasse i besiddelse; hvor har den været? Hvor langt har den fløjet? Og hvad skete der i dens lille fuglehjerne, da den en skønne dag vendte næsen hjemad og fløj nætter og dage for en morgen at sidde på sin pind og fløjte, at nu er det vår!

Og nu er det ved at blive Sct. Georgsdag igen, og spejdere landet over vil give deres førere håndslag på, at de vil love at gøre deres bedste.

Det er med løfter som med frøene i jorden, nogle er golde og går til spilde, andre skal ligge stille og vente på, at det bliver deres tid til at vise, at de i sig har grokraft og spireevne til en rank vækst.

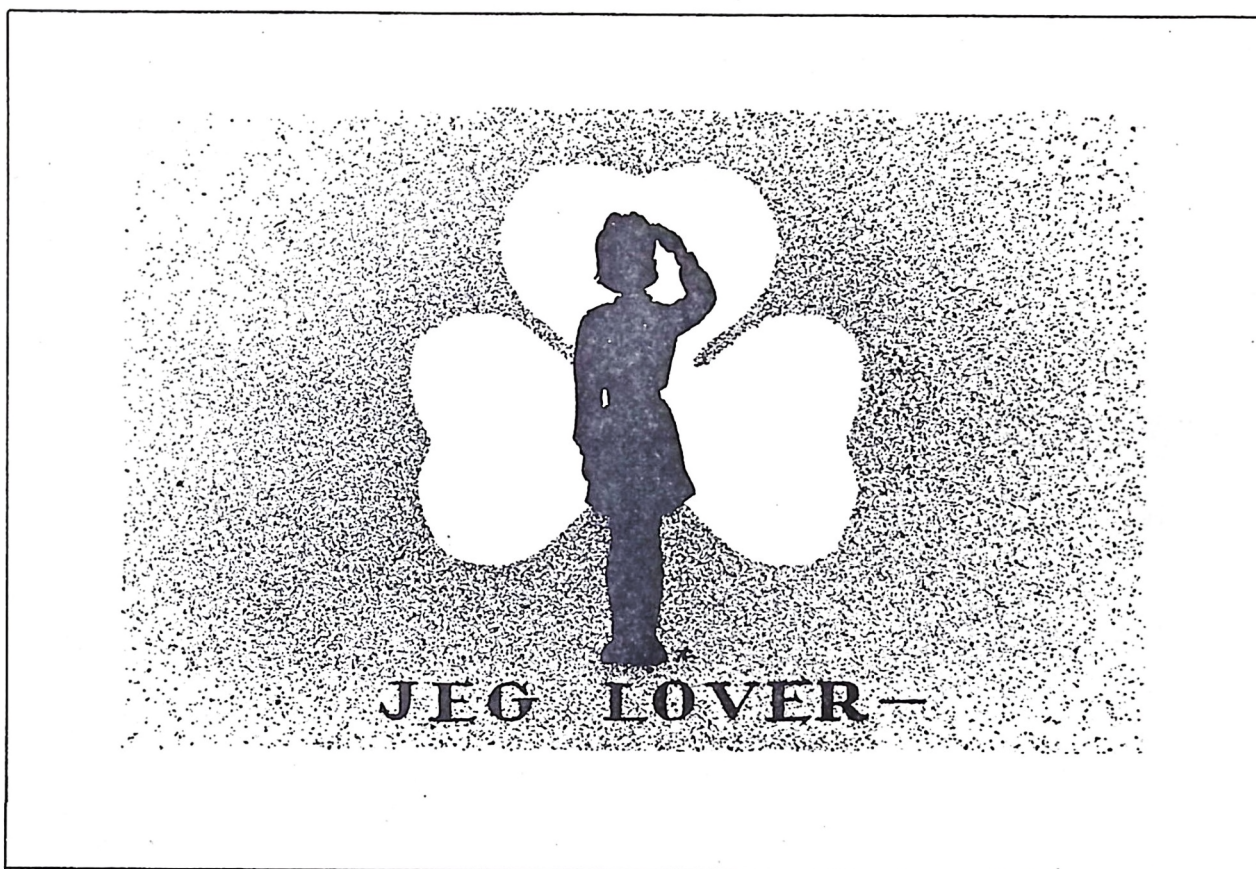
Men der er den væsentlige forskel på blomsterfrø og løfter, at mens blomsten formentlig ubevidst opfylder sin bestemmelse, så må en menneskeunge for at få sit løfte til at gro i høj grad bruge sin bevidsthed, sin vilje og sit varme hjerte for at hendes løfte skal blive til andet end tomme ord, avner der vejres bort af en tilfældig aprilvind.

Hvis man er en slapsvans, så siger man: „Skidt, jeg har jo kun lovet at gøre mit bedste, — og hvad er det? Jeg er jo kun en spejder med en meget lille forstand, det som er mit bedste i dag, er måske ikke mit bedste i morgen, det er så forskelligt, hvad man orker at sætte ind.“ Men, som der står i månedens vers denne gang

— den spejder, som er ægte,
 overalt vil ærligt fægte,
 og er spejder ugen ud!

Den spejder, som er ægte, det menneske, der er ægte, véd usvigeligt sikkert inde i sig selv, som trækfuglen ved det den dag, den drager mod nord for at fuldbyrde sin bestemmelse, hvad det er der er det bedste, og hun følger den fornemmelse, selv om det kræver ydre og indre kamp at fægte med åben pande for, hvad man for alvor tror! Hun lover at gøre sit bedste i dette ords oprindelige og af alle forhold uforanderlige mening!

Samme-afre

Jeg husker dagen, som var det igår, min første Sct. Georgsdag. Det var en aprildag, som februar-dagene har været det i år, med kådt skiftende vejr; solen strålede om morgenen fra en himmel, der var lysende, gnistrende blå som kun en nordisk forårshimmel kan være det, men hen ad formiddagen trak kulsorte skyer op og udgød sig med hagl, så det knaldede i ruderne. Og nu, hvor jeg vandrede højtidsstemt afsted til min første Sct. Georgsparade, jog blæsten små lammede skyer hen over himlen, så de dansende og farende og næsten snublende løb over hinanden for først at nå horisonten og blive væk.

Det var just i de lyksalige dage, hvor man læste og levede med Ingemanns romaner, og som vejen førte op over ruinerne, stod de lyslevende for fantasien alle de ædle riddere, og først af alle drost Åge, som med bud fra sin konge havde redet i eet stræk netop her til Vordingborg slot fra Kal-

lundborg, og som på vindebroen over slotsgraven var blevet ramt af en af de fredløses daggert. Drost Åge, som var blevet slået til ridder i en meget ung alder, fordi han havde forsvaret sin konge ene blandt de formummede mordere. Han havde lovet at gøre sit bedste for at være tro imod sin Gud og sit land.

Og som vi nu samledes dér, en lille flok på en tredive stykker vel med en splinterny, smældende stander og med gallasløjfer, der vajede og hvirvlede i den skarpe forårsblæst, var det som om fortiden selv talte gennem den unge førers beretninger. Det var, som om murene rejste sig af de århundrede gamle ruiner, og dette at være tro imod sit land ikke blot var noget ubestemt noget, der gjaldt en uvis fremtid, men noget urgammelt dansk, et ekko af løfter, udtalt af unge mennesker ned gennem alle tider.

„Der var engang,“ fortalte føreren, „en ridder,

Georg hed han, som havde lovet at være tro imod sin Gud og sit land. Han var ung og stærk, og han følte, at han i gerning måtte vise sin troskab. At være tro, følte han, det var ikke blot dette at sidde afventende hjemme på sin borg, troskab var mere end ord, *troskab var handling*, var aktivitet. Og så sadlede han sin hest og red ud i verden for at bekæmpe det onde, i hvilken skikkelse, han måtte møde det. Hans vej førte ham til fjerne lande. Hans dage var en kamp for det lys, han havde svoret troskab.

Og en forårsdag som denne, sådan en dag, hvor det brydes og knoppes af liv, og hvor sommeren bliver til, mødte han en ung pige, hvis liv var troskab som hans. Hun var af høj byrd som han selv, og hun havde valgt opofrelsen; for også hun forstod, at livet først har en mening, når man tør sætte det som indsats.

Hun kom fra en by, et samfund, som var i nød. Et uhyre belejrede byen og ville kun fjerne sig, hvis en af byens skønneste unge piger blev ofret til det. Der havde været dages gråd og jammer, man havde talt om at trække lod mellem de unge piger, sagen var drøftet frem og tilbage, men man var ikke kommet til nogen afgørelse, da denne dag, som var den sidste frist, var oprundet. Ingen havde sovet den nat, klageskrigene steg mod himlen, alt var sorg og forvirring; men da dagen gryede meddelte kongens datter, at hun ville ofre sig frivilligt. Hun ville ofre sig for sit lille land. Det nyttede ikke, at jammeren steg endnu højere, at man sagde hende imod, midt i fortvivlelsen og forvirringen havde et menneske, der var rent af hjerte fattet sin beslutning og var ikke til at rokke i sine meningers mod.

Jeg ved ikke, om der var anemoner i det land,

blå anemoner, men der burde have været det. Og med hånden fuld af forårets blåste blomster gik et menneske ungt af år, men voksent af sind og ren af hjertet, som den er det, der kun vil eet — ud til en uvis og ubønhørlig skæbne.

Det onde i verden kan have mange skikkelser. Som oftest er det ikke så let at se det og derfor sværere at bekæmpe. I eventyret har det skikkelse af en drage, og vi tænker os, at i hver af dens pigge og horn er ondskaben i form af hadet, misundelsen, sladder, forræderiet, hævn-gerrigheden slået ud, men hele dens skællede krop i hård og ru og småtorner af småondskab, ligegyldighed, åndelig lathed, undladelser o. s. v. Den stinker af al menneskehedens ondskab gennem tiderne. Og der mødes de pludselig, den ildsprudlende hadskhed — Georg handlingens mand — og opofrelsen, den unge, der mener gennem sine lidelser at sone noget af det, mennesker har forbrudt, at kunne frelse en by fuld af fortvivlede mennesker.

Historien fortæller os, at Sct. Georg med sit solblanke sværd i et nu knuser dragens hoved, og at han *rider videre*, for verden er fuld af drager, og hans troskab skal vise sig i handling indtil døden. Men den fortæller os ikke om pigen, der ikke kommer til at fuldbyrde sit offer.

De burde ride videre sammen. For de hører sammen, *handlingen og opofrelsen*. Den, der lover at gøre sit bedste for at være tro, har lovet vågent og modigt at handle og ren af hjertet at give sig selv for noget, der er større end hendes eget lille selviske jeg!“

— Senere blev det mange gange Sct. Georgsdag, og andre førere fortalte historien med andre ord og på deres manér. Og nu har jeg fortalt jer sagnet, sådan som det blev mit.

Annesofie.

* * *

Bitten Damgård Petersen og Inger Bergenhoff, 1. Birkerød.

Lisse Mikkelsen og Vibs Hartmann-Petersen, 1. Nyborg.

Rejsen til månen...

Flere og flere troppede op — hvad var der mon på færde? Ih, jo! Der sælges billetter til den første rejse til månen! Vidste De ikke det?

Den 12. og 13. januar 1946 var grinets dage i New York. Det startede foran det store rejsebureau i Manhattan Avenue, hvor folk stod i kø. Aldrig set før i staterne! — Folk, der tog det for alvor, blev grint ud af de andre, og de, der grinede, ventede trods alt for at se, hvad der var om det. Så kom den fregnede kontorist hen til bureauets glasdøre, som truede med at brække af hængslerne på grund af maset. Ian havde fået besked af direktøren om at få oplobet spredt — og han gjorde det på sin egen måde. „De herrer og damer, der ønsker billetter til måneruten, bedes opsætte købet til i morgen, da billetterne ikke er trykt endnu!“

Den næste dag røg rejsebureaus glasdøre virkelig af hængslerne, og politiet blev udkommanderet. En aldrende, let forkalket senator, blev i den grad grebet af historien, at han i ramme alvor den dag i senatet krævede, at regeringen allerede fra begyndelsen skulle tage hånd i hanke med udstykningen af månegrunde; og „New York Herald Tribune“ — et af de store amerikanske dagblade, der jo aldrig er sene i vendingen — kårede Amerikas månepige nr. 1, pin-up-pigen Jaqueline Lamb, der som den første skulle med på rejsen til månen.

Selvfølgelig var det hele pip. Men der var den sandhed bag al månesnakken, at aldrig før har mennesker været i så nær kontakt med månen, som en række videnskabsmænd var det i de dage for 3 år siden. Det var krigens berømte radar, som skabte situationen: kontakten med månen var nået!

Det var denne meddelelse, som satte sindene i bevægelse, og som var rigtig, selv om den kunne misforstås. En ekkoradioimpuls på ikke mindre end 4000 watt sendtes ud i retning af månen fra en af den amerikanske hærse ekkoradiosendere, og det lykkedes ikke blot at kaste denne impuls igennem jordklodens flere hundrede kilometer høje atmosfære — men også at sende den videre de 384.000 kilometer til månen, hvor radiobølgerne blev kastet tilbage igen og foretog den lange rejse tilbage til jorden, hvor ekkoet blev opfanget i en særlig modtager. 2 sekunder havde rejsen vareet, og af signalet, der var sendt afsted med de 4000 watt styrke, kom et ekko tilbage på kun 9/10,000,000,000,000 watt. Så spæd var menneskets første famlen i universet!

Men forsøget åbnede enorme muligheder — først og fremmest for, at en månoraket automatisk ville kunne komme til at styre sig selv — og alverdens videnskabsmænd var enige om, at inden for en overskuelig årrække ville det være muligt at virkeliggøre tanken.

Lad os prøve at se ind i fremtiden, når den første raket

virkelig afgår herfra og til månen! Lad os forudsige det med den viden, vi har i dag om verdensrummet og vor nærmeste nabo derude.

Det kan ske om 30 år — måske også om 3 — det afhænger alene af arbejdet med at finde et stof, der egner sig som drivkraft i en rumraket — hvad enten det nu bliver tæmmet atomenergi eller andre mulige løsninger.

På startbanen ligger maskinen klar — fotograferet og gengivet i alle jordens dagblade som indbegrebet af verdens tekniske fuldkommenhed. Månepigen Jaqueline Lamb er blevet en gammel kone i mellemtiden — men selv om hun stadig havde været ung og smuk, havde hun ikke fået lov at komme med. For videnskabsmændene kan ikke garantere, at et menneske kan tåle den voldsomme acceleration i startøjeblikket — og heller ikke, at raketten nogensinde kommer tilbage.

En indbudt kreds af repræsentanter for verdenspressen har fået lov til at være til stede i startøjeblikket. De kigger bedrøvede til hinanden, da de ser raketåbningerne — maskinen drives altså frem som en reaktionsdrevet flyvemaskine! De får endvidere lejlighed til at bese det sindrige ekkoradiosystem. En tekniker forklarer, hvordan det fungerer. Apparatet i månoraketten afsender og modtager med få sekunders mellemrum radarimpulser på flere hundrede kilowatts styrke mod det punkt, hvor ekkoet kommer tilbage. Endvidere er der radioanlæg, der automatisk udsender og modtager signaler, og som påvirker styregejerne — den automatiske pilot, som man for alvor be-

gyndte at eksperimentere med så langt tilbage som i 1945! Så sker det! — Raketten starter. Med et dumpet brøl styrer den hen ad det kilometerlange startfundament — (i bladene har man afbildet startfundamentet fra Jules Vernes bog om måneraketten og hyldet spåmanden for den hundredeårige spådom). Så slipper raketten banen. Den er fri, og med sit radarøje rettet mod månen brummer den afsted med en fart på mere end 5000 km/t. og er på få øjeblikke blevet til en prik på himlen. Så er den forsvundet ud i verdensrummet. Kun lyden har tilskuerne til denne verdenssensation endnu i ørerne.

Men hvad sker der i den ubemandede raket? Den har som en almindelig reaktionsdrevet flyvemaskine en førerkabine, og her er den automatiske pilot installeret. Små klik og snurren af elektriske motorer høres i pilotens „hjerne“, mens den nærmer sig månens kraterdækkede overflade.

3 døgn går på denne måde — så den fjerde dagsmorgen slås der alarm i raketten hjerne. Ekkoerne, der ustandselig kastes ud fra maskinen mod månens overflade, er steget voldsomt i styrke. Hvis raketten ikke bringes til standsning, vil den i løbet af få minutter knuses mod månen! Øjeblikkelig kobler et relais nye instrumenter ind; få sekunder efter affyres en kraftig atomladning i venstre rakettrør. Derved afbøjes raketten mod månebjergene, og den svinger til højre — tæt forbi den lille planet, der i forhold til jorden ikke er større end en billardkugle i forhold til en fodbold.

Hen over hundredtusindvis af ringbjerge og dybe kraterer suser raketten. Efter et par timers kredsen rundt over landskaberne får ekkoradioøjet i raketten næse jorden i sigte. Som en uhyre skinnende, drejende globus hænger vor egen planet på den blæksorte himmel, og ved den nye ekkoimpuls — ekkoet der på 2 sekunder kastes tilbage fra jorden — kobler relaiset igen alle maskiner ind. Raketten dirrer af indestængt kraft. Det tikker og snurrer i førerkabinen — så dirigeres udblæsningen med forskellig kraft gennem rakettrørene. Måneskibet retter sig op, og i en voldsomt acceleration skyder det bort fra månelandskaberne under det, i lige linie med jorden, vejledet af ekkoet derfra.

Atter går 3 spændende døgn — mest spændende for jordens mennesker, som gennem radio og presse hver dag holdes underrettet om raketten færd. Ved ekkosignalerne har man fulgt den og ved, at det lykkedes at undgå katastrofen, da den faldt mod månen. Videnskabsmændene ved, at den er på vej tilbage — men vil den fuldføre en landing? Og hvor? Husk på, at jorden drejer sig rundt med en fart af 29 km i timen! Nogenlunde har man dog kunnet beregne det, og verden føler sig som på gløder, da 6 dage er gået, og raketten nu ventes. Ingen sover den nat.

Så er der kun få minutter igen. Raketten har passeret ind i jordatmosfæren. — Samtidig sættes den automatiske

bremsenanordning i funktion, og et øjeblik efter er stærke radiosendere fra jorden i gang med at lede raketten. Der ved sættes radarpiloten ud af funktion, og den „gammel-dags“ almindelige autopilot leder nu skibet, der det sidste minut føres fra jorden. Indbyggede vinger svinges ud for at benytte luftens bæreevne ved landingen. Retningen er parallel med jordens overflade. Landingshjulene dirigeres på plads, og ud over hele verden løber nu på få sekunder: måneraketten lander i Nordamerika!

Det viser sig at passe mere end heldigt. Maskinen tager jorden velbeholden på Nordamerikas prærie og ruller støt og sikkert den sidste af de 800.000 kilometer, den har tilbagelagt.

To dage efter bliver svingdørene til alverdens biografer revet af hængslerne — ligesom rejsebureau-dørene den navnkundige januardag i New York i 1946. Alle vil se månefilmen, som i løbet af et døgn er blevet fremkaldt og fremstillet i tusindvis af kopier. Et automatisk kamera har nemlig filmet hele turen.

Med tilbageholdt åndedræt venter folk på denne enestående premiere. Så glider første farvebillede hen over lærredet. Ved at skære enkelte billeder ud af hele filmen fra rejsen derop, får man i få minutter fornemmelsen af, hvad det vil sige at svæve derude i verdensrummet. Månen er hele tiden i billedfeltet. Den vokser og vokser, indtil hele dens skive fylder billedet ud — så glider enkelt-hederne ud fra hinanden og forunderlige farvetoner afløser den gullighvide ensformighed. Kort efter er alle detaljer klare — billedet drejer, — og vi glider hen over prægtige rødglødne, vildtformede landskaber. Klipperne har de mærkeligste former, som de aldrig ville kunne have på jorden — de luder ud over afgrunden med $\frac{2}{3}$ af deres masse — men de styrter ikke. Er de da så lette? Nej!! Det skyldes tyngdekraften, der er langt ringere, end vi er vant til. Ringkrater efter ringkrater flyver vi hen over — med deres 8 km høje toppe kaster de længere og længere skygger — vi er på vej ind i månens 14 døgn lange nat, hvor jorden lyser 20 gange bedre end månen gør det i vor nat.

Den biograftur bliver menneskets første møde med månen. Da de forlader biografen, har de i mindet de vilde og øde bjerge, klippeformationernes og sletternes vidunderlige farver, hvor solens stråler glimter i den glashårde månebund.

De vil huske, da spidserne af bjergtoppene atter begyndte at gløde, og de vil huske dagens og solens komme, da den kiggede ned over bjergkammen fra sin blækhimmel. De vil huske de skinnende stjerner midt i solskinet og den mærkelige fornemmelse, det var at se vor egen jord, da raket-skibet vendte kursen hjemad. De vil gyse, når de tænker på den drejende globus, og huske den skinnende plet på den drejende jord — solen, der spejler sig i verdenshavet!

Intet kan da standse den udvikling, som følger. Der sendes flere raketter til månen — raketter med dumdristige forskere om bord, som har trodset alle farer i verdensrummet: de faldende meteoriter og meteorer og de dødbbringende kosmiske stråler. En dag lander de på en måneslette af størket lava og stiger ud i deres beskyttelsesdragter, der skal afkøle dem i den 14 dogn lange hede månedag, hvor vandet ville komme til at koge, hvis der ellers var vand på månen. Samtidig kan dragten elektrisk opvarmes i 14 døgns-månenatten, hvor temperaturen er den samme som ude i verdensrummet: -273° . De er forsynet med iltåndingsapparater (der findes jo ingen atmosfære på månen), og de taler til hinanden gennem indbygget radio i dragten. Der er dødsstille på den øde måne, da der ingen luft er til at bære lydbølgerne. Til trods for denne „dykkerdragt“ vil de kunne kravle op ad de stejleste ringbjerge, kunne springe 5–6 meter i højden og hoppe ned fra de højeste klipper uden at støde sig, da tyngdekraften er så ringe ... faktisk et morsomt week-endophold. Omend ikke særlig prisbilligt, så dog værdifuldt til at indhøste erfaringer til fremtidsrejser ud i verdensrummet, hvor månen kun er et sølle trinbræt undervejs til grønne beboelige kloder med både vand og atmosfære. Sådanne kloder findes uden tvivl deroppe på stjernehim-

len, hvis lysende knappenålshoveder vi om natten kan gribe os i at stå og kigge op på ...

Er det ikke lidt af en trøst i en møjtid, at vores jord ikke er den eneste bærer af liv — og det kan jo ikke modbevises, vel? — ligesom det er rart at vide, at vi en skønne dag kan komme et stykke deropad — *hvordan* har „Pigespjederne“ hermed givet en anvisning på ...

-scient.

Gode minder

Den 4. december 1948 blev der i København (ganske privat) holdt et ualmindeligt jubilæum. 9 gamle spejdere mødtes for at genopfriske minder og oplevelser fra jubilæumslejren i Litauen 1938.

Vi var ialt 12, der rejste derover, og Fromse var leder. Vi 9, der var samlede, genoplevede turen den alt for korte aften. Vor taknemmelighed samlede sig om Fromse, der på sin pragtfulde måde havde gjort turen til en sådan oplevelse, at vi nu 10 år efter følte trang til og var i stand til at gennemføre et møde, og som også har sin andel i det gode kammeratskab, der var og endnu er mellem os.

Derude var vi alle *danske*, og der var ingen af os der tænkte „de blå“ og „de grønne“ på den tur. Vi afsendte 2 hilsener den aften. Den ene til vor litauiske fører i lejren, Amanda, der nu lever som flygtning i U. S. A.-zonen, hun var utrættelig og allestedsnærværende, lejren igennem. Den anden hilsen sendte vi til spejderchefen, som vi bad modtage vor tak for spejdertiden, som gav og stadig giver spejderne så store chancer til at få den oplevelse, en international lejr er.

For det er en oplevelse, det var vi alle enige om, og vi glemmer den *aldrig*, og jeg vil ønske, at alle danske pigespejdere må opleve det, for det er, som om man først derude i verden forstår betydningen af og formålet med at være spejder.

En af de 12.

Nyt fra KØGE

Endelig lykkedes det for Køge at få sit eget hus, ikke så kønt set udefra, men dejligt indvendigt, 1 stort tropslokale, 2 patruljelokaler, køkken med vand og gas, depot med rum til hver patrulje, brænderum, toilet og entré. Det ligger på en dejlig indhegnet grund i en lille lund med en eng bagved, og denne skråner ned til Køge å, på samme grund ligger de gule spejderes hus, så vi er fælles om benyttelsen af engen.

Huset blev indviet den 20. november kl. 15. Spejderne stillede op omkring flagstangen og efter at vi havde hejst flaget, holdt divisionschefen, Ellen Bürge Sørensen, indvielsestalen. Korpsets repræsentant Inge Ehrenskjöld talte til spejderne og overrakte troppen verdensspejderflaget. Efter paraden samledes de indbudte med førerne i tropslokalet til et glas vin og kransekage, og tropsrådsformand, fru fabrikant Steenberg bød velkommen og takkede alle, der havde hjulpet os med huset, uden deres velvilje havde det været umuligt at bygge hus i øjeblikket.

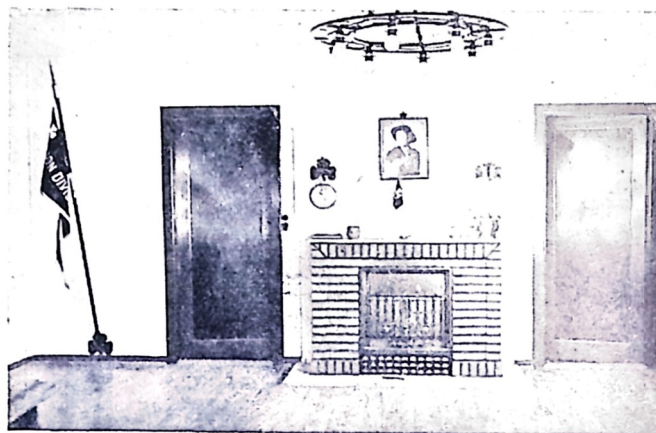
Så var der forskellige taler, borgmester Albrechtsen lovede os al den støtte fra byen, han kunne give os, kolonnehjef Kranholm bragte hilsen fra de gule spejdere og forærede os en meget smukt udskåret gæstebog. Tropsfører, fru pastor Jørgensen hilste fra de grønne piger og drenge, og overrakte os en gongong, af Sct. Georgsgildet fik vi

et meget smukt billede af dronning Ingrid i spejderuniform med krone på rammen, det hænger over pejsen.

Divisionschefen Ellen Bürge Sørensen overrakte fru Steenberg korpsets hædersnål og tropsfører Edith Harbard korpsets fortjenstmedaille.

Dagen efter: Søndag den 21. november var hytten åben for en talrig skare spejder-forældre.

Køgespejderne holdt den 4. december sit 3. julemarked i teaterbygningen. Formålet var at tjene de sidste penge til det nye hus, og det lykkedes også. Vi havde tombola med mange gode ting, en bod med juletræsdynt, en dukketombola med 100 påklædningsdukker, blåmejsbod udelukkende med ting som blåmejserne havde lavet, et ringspil om tyggegummi (vi havde 350 pakker), den bod blev stormet og brasede tilsidst sammen, der var næsten for stor succes. Så havde vi en håndarbejdsbod med mange smukke arbejder, og fiskedam med legetøj og slik og endelig et stort konditori, hvor spejderne serverede rigtig kaffe med lagkage.

Spejderne havde i mange måneder før gjort et mægtigt arbejde med forberedelserne til dette julemarked, idet næsten alt var lavet af spejderne selv. Tænk blot at sy dukketøj til 100 dukker, juletræsdynt og en mængde virkelig flot håndarbejde, bagning af ca. 50 lagkager m. m., så de er ikke kommet sovende til den nye hytte.

Køge-troppen har i år samlet brugt fodtøj og sendt til Køges fadderskabsby St. Kværn Flensborg. Det lykkedes at få samlet 78 par virkeligt godt fodtøj.

Februarbladets Krydsordsopgave

Præmierne for februar-bladets krydsordsopgave er vundet af:

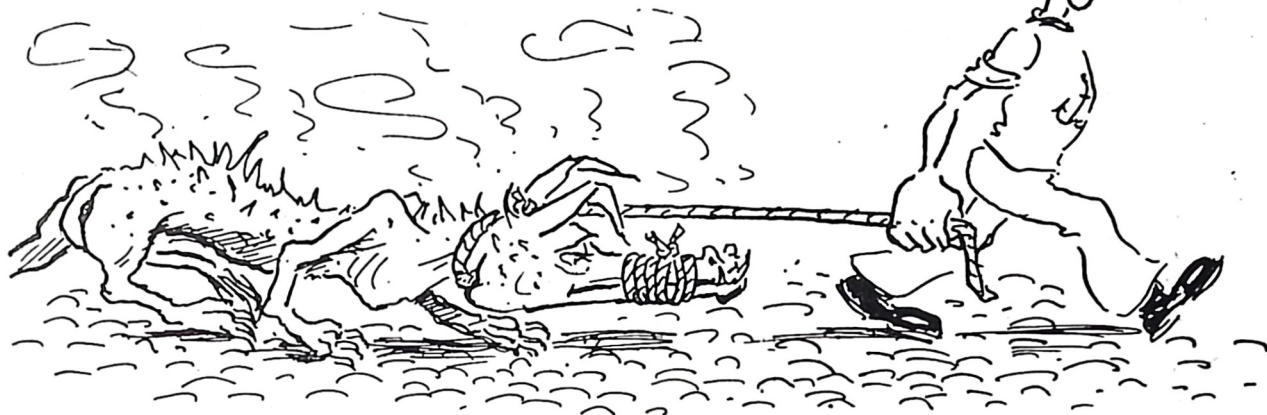
- I. Grete Jagd Lauritzen, Gerdaslundsvej 8, Odense.
- II. Else Mørck, Sjællandsgade 18, Viborg.
- III. Bodil Ranfelt, Stenløsevej 17, Brønshøj.

Af pladmangel må vi undlade at bringe løsningen.

Red.

NIELS NÆVE

og hans slippestik —

eller hvorledes man fanger en drage . . .

En drage kan ikke fanges ved, at man strør salt på dens hale. Dog kan enhver give sig i kast med uhyret, når blot man er beskyttet af idealernes skjold og harnisk, for selv om man ikke er i besiddelse af Sct. Georgs romantiske våben, sværd og lanse, findes der mange andre midler til betvingelse af bæstet, f. eks. ved at fange det i en fælde.

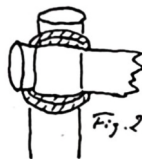
Jeg kender en nem lille fælde, som de indfødte visse steder i Sydamerika anvender, når de fanger firben, som for dem er en udsøgt delikatesse, nærmest i retning af, hvad duetseg er for os. Sådant en fælde kan laves i større format til fangst af selv de største eksemplarer af øglefamilien.

I nærheden af et højt, slankt asketræ nedgraves en række pæle, i hvilken der dog holdes en åbning stor nok til, at en velvoksen drage kan passere igennem med sammenfoldede vinger. En tværdrager surres mellem de to inderste pæle i passende højde, så dyret kan komme under (stadig med sammenfoldede vinger). Der anvendes solide krydsbændsler, som dog ikke skal krydses på bagsiden (se fig. 1 og 2).

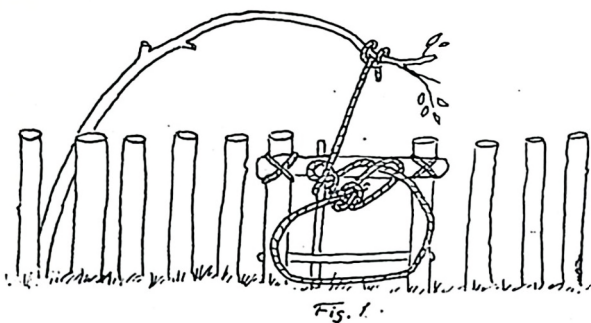
Tampen af en solid ende fastgøres med halvtik i toppen af det afgrenede asketræ, og på den anden tamp laves en slynge, f. eks. ved hjælp af en splejsning eller et pælestik.

Det tredje stik er finessen ved fælden. Det er slippe-

stikket. Jeg har ikke fortalt om det før, men mange af jer kender det, for det anvendes bl. a. ofte på den underste part af flaglinen, når man i blæsevejr skal hejse det sammenrullede flag helt op, før det bringes til at vaje ud (fig. 3).

Slippestikket er ikke solidt, når det bruges alene, og det anvendes da kun, hvor man med et eneste ryk vil kunne gøre enden los igen. Til gengæld bruges det en del — og bør bruges meget mere i forbindelse med andre stik. Husk på, at I bruger det hver dag, når I binder sløjfe på skobånd o. s. v. Det er jo et råbåndsknob med slippestik. Hvorfor da ikke lige så godt anvende slippestikket i forbindelse med pælestik, halvtik o. s. v., så de er lette at løse igen.

Men tilbage til vor drage. Asketræet bøjes ned, så det står hårdt i spænd, og slippestikket anvendes til at fastholde to stænger, der arrangeres løst som vist i fig. 1. Stængerne skal dog ikke rage så langt ud som vist på tegningen, da de må kunne smutte ved ganske let berøring.

Så er fælden parat, og når nu dragen kommer og prøver at krybe igennem hullet (drager vil altid over, hvor gærdet er lavest), så skal den nok komme til at hænge i vor selvvirkende lasso.

Niels Nave.

DEN GRØN - BLÅ TURNERING OM

dronningens lysestager

Nu, når dette blad udkommer, er det afgjort, hvilke 10 hold, der har været de dygtigste — og som dermed er de lykkelige, der skal med og få den store oplevelse på Hylkedam.

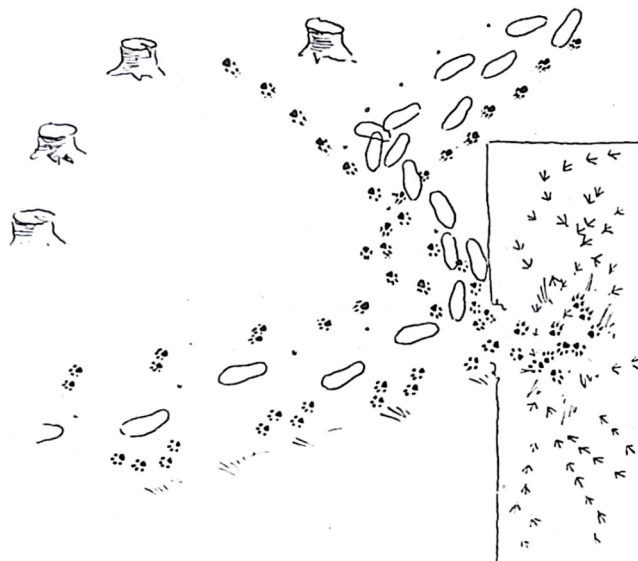
Der har været udtagelsesturnering 10 steder fordelt over hele landet, hvert sted har der været 10—11 deltagende hold, og fra hvert sted er det bedste hold valgt til slutturneringen. Bliver det bedste hold forhindret i at deltage i slutkampen, går det næstbedste hold ind — kun de spejdere, der var tilmeldt fra begyndelsen (eller de tilmeldte suppleanter) kan deltage.

Til alle jer, der ikke har været med og måske ikke engang i troppen har et turneringshold, kan vi fortælle, at det er de to drengespejderkorps' chefer, der har lagt alt til rette med turneringsopgaverne, og det er drengespejderførere, der alle steder har ledet selve turneringerne og har været dommere. Der er ingen pigespejdere eller pigespejderførere, der har anet det mindste om opgaverne. Pigespejderførere fra de to korps har taget sig af alt det praktiske, med at samle holdene, rejserne o. l.

Alle de spejdere, som har deltaget i turneringen den 27. marts, har fået et særligt kendemærke. På deres uniform har de fået lov til at bære et grønt og blåt, vævet bånd med KFUK-spejdernes og vort eget emblem. Det må bæres på uniformen fra dronningens fødselsdag i år til dronningens fødselsdag næste år, derefter må det tages af og gemmes hen med andre gode spejderminder. De 10 vindende hold fik hver 2 sølvplader, som de kan sætte på deres tropsstandere.

Nu er der så Hylkedam! Hvor bliver det spændende! Bare vi alle kunne komme med og opleve hele turneringen — verdenskomiteens besøg og paraden, hvor dronningen selv kommer og overrækker præmien — men det lader sig ikke gøre, der kan ikke komme tilskuere til selve turneringen, det ville bringe alt for megen forstyrrelse for de deltagende hold. Vi må glæde os til den film, der bliver optaget af turneringen, og som troppene senere kan leje — de yngste af os kan jo så sætte alle kræfter ind på at komme med på holdet, når der næste gang skal kæmpes om dronningens lysestager.

Den lette side

Månedens opgave er denne gang en slutningsopgave. I ser grundigt på billedet og forsøger, om I kan udregne, hvad der er sket. Løsningen sendes til redaktionen inden 1. maj 1949.

Hvad er der sket på dette billede, før tegneren kom til?

A propos spejderchefens rejse til Amerika

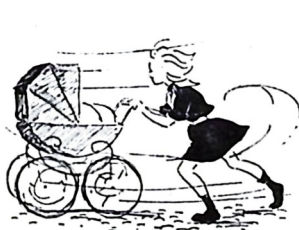
Ja, længer der er til Amerika end til tante Lise på landet, og for at rejse didhen man må sejle med skib over vandet.

Men har man først farten overstået, fortryder man aldrig løbet, man får til foræring en herregård og penge ovenikøbel.

Man gynger den hele udslagne dag i dejlige vuggestole, og det kommer an på enhvers behag, om han gider gå i skole.

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Det er så sundt med en tur i det fri, men ikke det mindst er vindstyrke 10. Jeg tror, den kan siges at være stiv, og nu — — PETER bliv!

MUSIK
I SPEJDER-
LIVET
IV
★
INGER
KIRSTINE
MORTENSEN

Musikken, ET INTERNATIONALT SPROG

Når spejdere fra alverdens lande mødes, har de meget fælles, og de finder udtryk herfor på de store hovedsprog. Der har ofte lydt røster for, at man skulle indføre et internationalt kunstsprog: Esperanto, Ido eller hvad de forskellige nu kaldes. Et sprog så enkelt og logisk i sin form, at alle skal kunne lære det og benytte det som et bindeled mellem nationerne. Men endnu er intet af disse sprog gennemført, og når lejrballene tændes i de store fælles lejre, bliver det gennem musikken, at de stærkeste bånd knytter alle sammen, og hvor alle synes at forstå hinanden.

Det er af stor virkning, når de mange forskellige tungemål samles til de samme melodier, og det bliver hurtigt sport at lære også de andre landes tekster, hvadenten det er til en kanon som „Mester Jakob“ eller til „Stille Nacht, heilige Nacht“.

I radioen gennemføres nu og da sammensang mellem forskellige nationer. Der var fornylig en udsendelse mellem England, Danmark, Holland og Belgien, hvor hvert land først sang for hinanden, men til slut i fællesskab sang en sang på den samme melodi, men med forskellige tekster.

Melodier er vandret rundt mellem landene i gamle dage. Folkesangene var faktisk verdens første aviser. De fortalte om slag, eventyr og skandaler, og blev spredt af landevejenes sangere, op-

fangedes af godtfolk og blev bragt videre og ændret i det uendelige. Kun de bedste motiver, de bedste ændringer i melodier og tekster viste levedygtighed; men til gengæld i en sådan grad, at professionelle musikere helt op i vore dage, vender tilbage til folkesangene for at beundre deres strofer, og komponisterne anvender deres temaer.

Man forstår godt, at musikken let spredtes mellem landene i tidligere tid, hvor alle kunne rejse, hverhen de ville uden særlig rejsehjemmel. Alle unge, der følte eventyrlyst, drog på vandring for at opleve og lære noget, og syngende gæster var altid særlig velkomne. Disse vandrende håndværkssvende bragte deres melodier med sig. Men at man også i vore dage, trods de enkelte landes isolering, hvor man i mange tilfælde skal have særligt visum, før man begiver sig på rejse til fremmede lande, og hvor al slags copy-right og lignende ikke letter udsendelsen af hverken tekster eller musik, dog mærker en stærk spredning er mærkeligere, og aller mest forbavsende er det, at man under krigen, hvor isolationen på de forskellige fronter var allerstørst, dog udvekslede eller måske snarere „huggede“ hinandens melodier. I denne forbindelse spiller gramofonen og nu navnlig radioen naturligvis en meget stor rolle.

Karakteristisk er eksemplet med „Lili Marlene“, som blev komponeret i Berlin i 1938 af en Norbert Schultze. Ordene stammer fra Ham-

burg og blev skrevet i 1923 af Hans Leip. Sangen var utrolig populær i Tyskland, og blev en overgang udsendt hver eneste aften på et bestemt klokkeslet som godnatsang til tropperne. Den blev „erobret“ af den britiske ottende armé under Afrika-felttoget og gennem dem givet til resten af verden. Herhjemme gik den sin sejrsgang med en for tyskerne højst fornærmelig tekst.

Det sker ikke så sjældent, at gamle populære melodier dukker op igen i ny udgave efter adskillige års forløb. Det gælder således en sang, der i den grad blev landeplage herhjemme, at lejlighedsdigtere blot behøvede at skrive mel.: den sædvanlige, når de anvendte den.

Den har vist mange navne, men når jeg skriver: „Du må få min sofacykle, når jeg dør“, så ved I vist, hvad jeg tænker på.

I Amerika hedder den „She'll be coming round the mountain“. I virkeligheden er det en gammel negro spiritual, „When the Chariot comes“, men blev populær og udbredt af jernbanearbejderne i det vilde vesten i 1890'erne.

Den gamle neapolitanske gondolsang „Santa Lucia“ er kendt langt udenfor Italien. Den synges i Amerika og hele Europa. I Sverige er den endda blevet fast tradition, idet den synges af de yndige Lucia'er, når de kommer bærende med bakken med de tændte lys i håret den 13. december hvert år.

Den bedst kendte melodi i verden er måske musikken til „God save the King“, som synges som nationalsang i hele det britiske imperium. I Amerika synges den som „My country, 'Tis of Thee“, i Tyskland som „Heil Dir in Siegerkranz“ og i en lang række andre lande med andre tekster. Man kender ikke en bestemt komponist til melodien og mener egentlig, at det er en overlevet folkesang, som rækker helt tilbage til det sekstende eller syttende århundrede. Dens store popularitet stammer fra 1745, hvor den blev brugt, sunget som slagsang i alle Londons teatre. Endnu i dag slutter ikke så meget som en biograf i England, uden at „God save the King“ bliver spillet, mens publikum rejser sig respektfuldt.

En af de sange og salmer, som tyskerne forbød os under besættelsen, var „Vor Gud han er saa

fast en Borg“. Den findes med vistnok helt enslydende tekst på de fleste sprog efter Martin Luthers originale koral, skrevet 1527 og blev protestanternes slagsang. I 1942 blev den atter brugt som slagsalme af de frihedselskende nordmænd, der sang den som protest mod nazisternes ordre til at lukke Trondhjems gamle domkirke.

Selvom radio og aviser blomstrer i alle samfund i vore dage, er de populære sanges rolle som „stemnings-berettere“ stadig af betydning. F. eks. under den sidste krig dukkede der mange nye sange op. En del af dem var så nøje knyttede til de specielle forhold, hvorunder de blev til, og er måske for banale og sentimentale til at leve videre; men andre vil uden tvivl blive bevarede i folkeminde, og vil overleve mangan en prosa-beretning om en stormfuld tid og bedre afmale folkenes tvivl, frygt og håb.

Endnu er verden delt forsigtigt op med strengt vogtede grænser, lad os håbe, at der atter må blive lettere forbindelse mellem folkene, og at mange spejdere må drage ud med deres lands musik og vende hjem med andre landes toner.

*** P O S T B O X ***

Finland.

Finne på 16 år vil gerne korrespondere med en dansk spejder, der kommer til Finland til sommer. 12-årig ønsker korrespondance med jævnaldrende.

Luxembourg (for første gang).

2 spejdere på 17 år og 1 på 14 vil gerne skrive på engelsk. 3 på 13, 2 på 15 og 1 på 12 vil gerne på tysk i forbindelse med danske spejdere.

Norge.

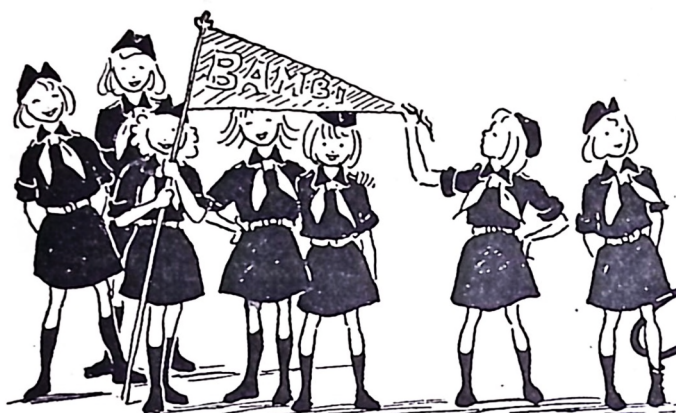
4 på 13 år, 2 på 14, 2 på 15 og et ubestemt sted mellem 12 og 14 år.

U. S. A.

Voksne, gifte spejdere søger skriftlig kontakt med danske spejdere også til deres troppe.

England.

Mange skrivelystne spejdere i alderen 11, 12, 13, 14 og 15 år. Samt en 25-årig seniortroopsfører.

Kære Patruljeførere!

Kære Stampe!

Mange tak for dit sidste brev, vi var meget glade for at høre fra dig, og jeg skal ikke sætte dig på pinebænken længere, men straks fortælle dig, at det var „Viberne“, der vandt 1. præmie i konkurrencen om børnetøj til dronningens tøjgaveindsamling — det blev altså ikke os! „Viberne“ havde bestemt også fortjent præmien, du kan tro, de havde lavet meget, og alt var så nydeligt og pænt. Da spændingen var udløst og „Viberne“ havde været fremme og modtaget præmien: et grydesæt og en plade til deres patruljestander — sagde vores tropsfører, at alle patruljerne havde været meget flinke, og at Bambierne havde været særlig flittige, så de skulle have en trøstpræmie — og tænk dig, så blev vi kaldt frem og fik overrakt hylstre til både spaden og øksen — det har vi længe ønsket os, og vi var naturligvis meget glade for at få den anerkendelse for vort arbejde.

I patruljen går det fint. Mink er blevet 2. kl.s spejder og alle de andre får den nok til Sct. Georgsdag, for de er meget ivrige og træner godt. Ellen, du ved den nye, vi fik ind i patruljen, da du rejste, er vældig sød, men hun har lidt svært ved at lære udenad. Hun hænger godt i og skal nok nå at få 3. kl.s prøven til Sct. Georg.

Og så har vi jo også meget travlt med den blå-grønne turnering — du kan tro, vi er glade for at lære de grønne spejdere at kende. Turneringsholdet er allerede rystet forbavsende godt sammen, og vi træner og træner og er meget spændt på den 27. marts! Men også de andre spejdere i den grønne trop har vi lært at kende; vi havde en god dag sammen i går, først var vi i kirke, så spiste vi frokost sammen i gymnastiksalen på skolen, derefter slog vi „katten af tønden“ og så var vi på bytur, og holdene bestod af både blå og grønne, og vi havde det noget så sjovt!

Nå, jeg skal til patruljemøde, så jeg vil slutte for denne gang. Vi håber snart at høre fra dig igen.

Mange venlige hilsener fra os alle!

Bambi.

Vi kigger indenfor i tropslokalet og følger atter et af Bambipatruljens møder. De nordiske nationalsange toner os i møde, selv den islandske går det helt godt med nu.

I tropslokalet findes flere eksemplarer af gamle køreplaner — hver spejder sidder med en foran sig, medens Bambi forklarer, hvad de mange forskellige tegn betyder, så slås der op på en bestemt rute og hver følger med i sin togplan, medens Bambi forklarer. Derefter får hver lov at trække en seddel med små nemme opgaver: f. eks.

Når du rejser fra Esbjerg kl. . . , hvornår kan du så være i Århus?

Eller:

Jeg skal en søndag rejse fra Odense til Rødby — hvordan kommer jeg hurtigst dertil?

Sidste gang øvede man tørklædeforbindinger og forskellige knob, som nu repeteres, og til sidst skal Bambierne ud at gå iagttagelsesgang, og selvom det kun er en kort strækning inde i byen de skal tilbagelægge, er der nok at lægge mærke til: Se bare; skomager Clausen på hjørnet har fået nyt skilt, fortovet på venstre side af Brogade er gravet op, og uret hos urmager Hansen står på halv ti, 3 mælkeflasker rasler af mælkevognen på hjørnet af Allégade, politimesteren letter på hatten, og avisikonen havde armen i bind — jo, der er nok at aflægge rapport om ved hjemkomsten.

— — —

Bambi har hos sin tropsfører fået et vældigt godt råd om, hvordan hun skal lære spejderne i sin patrulje at signalere. Og det råd vil kun prøve at følge. Bambi fortæller spejderne, hvor morsomt det er at kunne signalere, og fortæller dem om situationer, hvor de virkelig har brug for at kunne det, og så giver hun dem *ikke* de 10 første morsebogstaver for til næste gang! Nej, de skal ud at signalere med det samme, selvom de ikke kan et eneste bogstav. Hos de andre patruljer har Bambi lånt signalplader, således at hver af spejderne har 2 plader, for alle skal

være med fra begyndelsen. Hun stiller dem op på række, så alle kan se og har plads til at bruge armene, og så viser hun dem de rigtige stillinger for *udgangsstilling*, for *prik* og for *streg* og lader alle prøve. Derefter dikterer Bambi: een prik — to streger — streg, streg — prik, prik, prik o. s. v. Så lærer spejderne e — i — s, dem kan alle huske og signalere med det samme. Så prøves „ord slut“ og efter lidt øvelse kan alle nemt signalere små ord som:

se, si, es, is, ise ...

Bagefter skiftes man til at signalere til hinanden. Et bogstav som r, er også nemt at huske, og så kan man danne nye ord som: ri, ris, er, ser o. s. v. — og dermed er Bambipatruljen i gang med signalering uden at behøve at have haft lektie for hjemme!

Man trænger til lidt varme og går tilbage til tropsslokalet, hvor Bambi deler nogle billeder ud — hvad er nu det? Ah jo, det er jo sygehuset, det er statuen, der står i anlægget, her er et bestemt hjørne i byen, hvad er det nu den lille plads foran hedder??? Det er hjemegnens sevær-

digheder, der studeres, og Bambi har lavet en lille konkurrence om, hvem der kender flest af byens kendte bygninger o. s. v. Hun har på rejsebureauet fået nogle brochurer og prospektkort, som hun har klippet navnene fra, og disse kort og udklip går nu rundt blandt spejderne, som skriver ned, hvad billede 1, 2, 3, 4 o. s. v. forestiller.

* * *

Inden vi forlader Bambipatruljen for stedse, hører vi dem synge: „En spejder går med frejdigt mod i livet ud“; og det er mit håb, at „Pigespejderne“s læsere gennem denne artikelserie, som hermed afsluttes, ligesom Bambierne har lyst og mod til at gaa i gang med de opgaver og krav, der stilles til spejderne i en patrulje. Jeg håber, at de arbejdsidéer I hermed har fået, giver jer lyst til at fortsætte den gode spejderleg, som er af så stor betydning for mange.

Hilsen til jer alle!

Bo.

Dybbøldagen den 11. april

Ligesom de foregående 28 år har grænseforeningen ved ministeriel bevilling fået tilladelse til ved salg af et mærke på „Dybbøldagen“ at indsamle midler, der tilfalder arbejdet for kulturelle formål blandt vore landsmænd syd for grænsen, d. v. s. til skoler og vandrelærere, til biblioteker og børnelæsestuer og til ungdomsarbejdet. Disse arbejder ved privatskoler, biblioteker og forsamlingshuse kræver stor økonomisk hjælp, der i stor udstrækning ydes af „Dybbøldagen“s indsamlede midler.

Den øjeblikkelige situation opfordrer i høj grad til at lægge kræfterne i for at sikre og udbygge det danske kulturarbejde i grænseegnene.

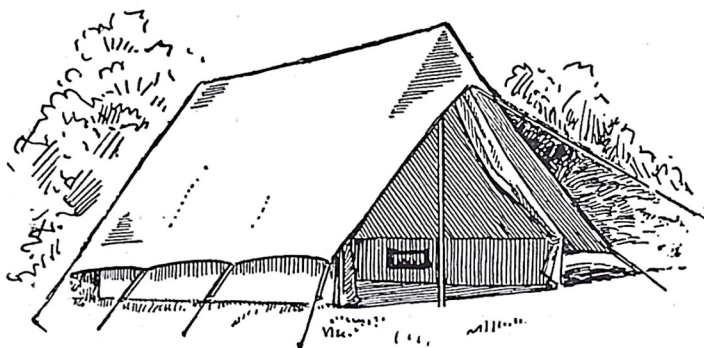
Korpsset håber, at det ikke er forgæves, man kalder på spejderne til salg af Dybbølmærkerne, som vi alle år har været med til at sælge.

Red.

APRILBLADET *indeholder*

Månedens vers, originalvers af Alex Garff

(fra rådhuskantaten)	42
Kære spejdere	42
Sct. Georgsartikel, Jeg lover	43
Rejsen til månen, tankeeksperiment ved redaktør, magister Michael Schrøder	45
Gode minder	47
Nyt fra Køge	48
Kryds-og-tværsopgaven i februar blev løst og vundet af?	48
Niels Næve fanger en drage	49
Den grøn-blå turnering	50
Ny, spændende opgave	51
Tinka gennem tykt og tyndt	51
Musikken, et internationalt sprog	52
Postboxen står side	53
Bambipatruljen for sidste gang	54
Det er snart Dybbøldag	55

Vi får telte!!

I maj måned regner vi med at kunne levere telte. De første telte, vi får hjem, er i 8 oz. teltdug og kan leveres i følgende størrelser.

Hvis andre størrelser ønskes, giver vi gerne tilbud.

Korpsets standard-patroljetelt: 8 oz.
Højde 200 cm, bredde 250 cm, bredde 280 cm, væg 60 cm, regnfang 35 cm, 2 døre, bænder til opbinding, pløkke, poser, delte stænger. Pris.... 440,00
Underlag 250×280 cm..... 104,50

Halpatrulje-telt: 8 oz.
170×180×210 cm, væg 60 cm, 1 dør. Komplet med delte stænger, pløkke, poser. Pris..... 255,00
Underlag 180×210 cm. Pris.... 57,50
Samme telt med regnfang, 2 døre, bænder til opbinding. Pris.. 305,00

5-mands telt: 8 oz.
185×200×245 cm, væg 60 cm, 1 dør. Komplet med delte stænger, pløkke, poser. Pris..... 310,00
Underlag 200×245 cm. Pris.... 75,25
Samme telt med regnfang, 2 døre, bænder til opbinding. Pris... 360,00

Teltunderlag, svært vandtæt stof.
Vi modtager gerne bestilling på alle størrelser.

Telt-tilbehør:

Vi har telstænger, teltkøller, pløkke, strammere, bardunsnore, teltnager.

Reparationer.

Telte modtages i april måned til reparation.

Køkkentelt regner vi også med at kunne levere til sommerlejrene.

Telt-tilbehør:

Teltkøller, til hvert telt bør der høre en kølle..... 1,45 1,75 2,25

Teltstænger:

1,80—2 m uden deling.... 2,80 3,15
1,80—2 m med deling.... 3,50 3,80

Teltnager..... 0,85
Bardunsnor, flet, line 5 m/m, en bomuldsline 3 m/m..... 0,35 0,28

Bardunstrammere, dobb. 0,25
— enk. 0,08 0,12 0,14

Pløkke, galv..... 0,28
Pløkke, store træ til sandet jord 0,30

Alle telte til reparation modtages, helst i april måned.

Her har I planen over et komplet patroljejrudstyr, flere af tingene kan patroljen sagtens selv fremstille. Jo dygtigere I er, jo flere ting behøver I!!!

1 telt, se annoncen ang. telte.
1 køkkentelt, ca. 60×70 cm, en god idé til opbevaring af madvarer på hygiejnisk måde..... 18,50

1 kogesæt, 3 alum. gryder m/ låg, passer ind i hinanden..... 30,00
Evt. 1 pande, vi har tre forskellige størrelser, priserne er 5,50 6,75 7,95
ell. en email. pande m/ bojeligt skaft..... 9,00
1 okse, D.S.I., god størrelse, let at håndtere..... 7,75
evt. oksehylster, læder m/ tryklås 3,85, læder m/ vrider, extra pæn..... 4,25
1 spade..... 5,50
Vi har endnu gode, brugte spader..... kun 1,85
evt. spadehylster, stof 1,25, læder extra svært..... 5,25
1 sav, enkeltmandssaven lille "Goliatsav", savor alt..... 1,50
1 brødkniv..... 5,25
1 spækkebrædt..... 2,00
2 parafinbehandlede dåser t/ mel, sukker, gryn el. lign. 1/2 kg... 0,35
1 kg..... 0,45
Lærredsposer, blikdåser el. lign. kan også anvendes.
1 el. 2 grydeskeer, findes i folg. str. 30-33 cm..... 0,45 0,65
1 sejldugsspand t/ 5 l vand.... 4,00
1 skål, kan være af email. el. alum., sidstnævnte vejer mindst i oppakningen, følgende haves på lager, pris..... 2,50 og 2,90
1 teæg..... 1,95
1 kogerist, galv., sammenklappelig..... 4,25
el. stænger t/ kogerender, runde jernstænger, 46 cm lange, pr. stk. 0,60
1 patroljemappe af vandtæt stof, syet med rem til grydeskeer, brødkniv o.s.v. og med ekstra stroppe i øverste kant, så den kan sættes på et par pinde ved kogerenden.

Endelig er det rart at have lidt gaze el. tarlatan til at dække over maden mod fluer, og nogle rene poser og stykker t/ brød og kød.

Sidste nyheder!

Email-spisesæt med emblem, krus og 2 tallerkener..... 6,65

Tropsærmebånd. Bestilling modtages, gerne inden 15. april.

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø

Det Danske Pigespejderkorps' adresser

KORPSRAADETS FORMAND

Landsretssagfører Poul Flagstad, Esbjerg.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Sybille Bruun, Overgaden neden Vandet 15, Kbh. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, korpskontoret, Læssøgade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle bladbidrag sendes inden den 25. i hver måned.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, stationen, Måløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTOR I KØBENHAVN

Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383.
Postgiro 40673. Korpsets: 38427.

REDAKTION AF FØRERBLADET

Midlertidigt: Fru A. Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION AF FØRERBLADET

Korpskontoret, Lundsgade 6, Kbh. Ø. Giro 33633.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, Korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postbureau 36302.

„PIGESPEJDERNE“ kan ogsaa bestilles gennem Postvæsenet og koster Kr. 4,00 pr. Aar.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til Postvæsenet den 1. april 1949

Det Danske Pigespejderkorps' divisioner og troppe pr. 1. januar 1949

Københavns distrikt

AMAGER DIVISION

Amager	48	
Kastrup søspejder-		
trop	16	
Kløvertrop	53	
Majtrop	57	
Snorretrop	59	
Sundby	62	
Sønderbro	66	361

FREDERIKSBERG DIVISION

Grågåssene	48	
2. København	68	
3. —	53	
4. —	71	
5. —	20	
6. —	5	265

GODTHAB DIVISION

Brønshøj	85	
Dyssegård	26	
Fuglebakken	67	
Jagtfalkene	39	
Mosetroppen	34	
Nørretrop	24	275

HELLERUP DIVISION

Bernstorff	63	
Gentofte	52	
1. Hellerup	59	
2. —	74	
3. —	37	
Øregård	69	354

LYNGBY DIVISION

1. Lyngby	77	
2. —	38	
3. —	35	
4. —	34	
Sorgenfri	43	227

MØLLEA DIVISION

Folehave	39	
Holte	37	
Klampenborg	62	
Trørød	8	
Virum	52	198

SCT. JØRGENS DIVISION

Bavnehøj	23	
Falkoner	79	

Mejserne	73	
Solbjerg	28	
Topmejslerne	68	271

VILDGÆSSENE DIVISION

Hjälstaviken	55	
Kebnekajse	78	
Sjængeli	23	
Svappavara	16	
Vassijaure	32	204

ØSTERBRO DIVISION

Absalon	88	
Jeanne d'Arc	76	
1. København	62	
Lundehus	83	
Ryvang	59	
Sct. Georg	17	
Sct. Maria	24	
Svea	10	
Vibenshus	42	461

Øernes distrikt

ANTVORSKOV DIVISION

Kalundborg	44	
Korsør	92	
1. Næstved	36	
2. —	36	
Næstved blåmejsler..	29	
Samsø	42	
Skarridsholm	42	
Skælskør	18	
Slagelse	99	
Sorø	38	476

BORNHOLM DIVISION

Akirkeby	17	
Gudhjem	16	
Nexø	13	
Rø	18	
Rønne	31	
Vestermarie	27	122

FREDERIKSBORG DIVISION

Birkerød	31	
Fredensborg	35	
Helsingør	65	
Hillerød	78	
Hornbæk	47	
Humblebæk	21	
Hundested	43	
Marienlyst	30	
Sct. Maria	14	364

GEFION DIVISION

Fakse Ladeplads ...	18	
Greve	36	
Køge	100	
Lidemark	17	
Stege	29	
Vordingborg	70	270

HROAR DIVISION

Brøndbyvester	50	
Glostrup	78	
Grevinge	24	
Hedehusene	33	
Holbæk	80	
Højby	27	
Mørkøv	31	
Nykøbing Sj.	51	
Ringsted	89	
Roskilde	98	
Svinninge	38	
Tåstrup	38	
Vig	24	661

LOLLAND-FALSTER DIVISION

Bogø	12	
Maribo	67	
Nakskov	59	
Nykøbing F.	75	
Nysted	36	
Rødby	15	
Sakskøbing	76	
Stubbekøbing	31	371

REVENTLOW DIVISION I

Fåborg	82	
Håstrup	21	
Korinth	61	
1. Nyborg	97	
2. —	23	
Ringe	28	312

REVENTLOW DIVISION II

Humble	30	
Rudkøbing	12	
Svendborg	78	
Tåsinge	14	
Thurø	23	157

SCT. KNUDS DIVISION

Arup	34	
Brenderup	68	
Glamsbjerg	8	
Kerteminde	79	
Middelfart	52	

1. Odense	59	
2. —	43	
3. —	47	
4. —	47	
5. — Stifinder-		
trop	10	
Søndersø	11	458

Nordjyllands distrikt

LIMFJORD DIVISION

Fjerritslev	43	
Hurup	27	
1. Morsland	60	
Ryå	27	
1. Thisted	33	
3. —	59	249

NØRREJYSKE DIVISION

2. Alborg	36
3. —	47
4. —	47
5. —	77
7. —	49
Arden	29
Haubro	20
Legstor	90
Nibe	56
Nørre Sundby	50
Skørping	46

TJELE DIVISION

Als, Østjylland	19
Hadsund	61
Hammershøj	16
Hobro	110
Langå	18
Mariager	12
1. Randers	62
2. —	67
3. —	27
Udbyneder	13
1. Viborg	66
2. —	33
3. —	53

557

VENDELBO DIVISION

Brønderslev	29	
Dronninglund	33	
Frederikshavn	64	
1. Hjørring	50	
2. —	16	
Skagen	30	222

Midtjyllands distrikt

ARHUS DIVISION

1. Århus 73

2.	—		78	
4.	—		72	
5.	—		54	
6.	—		16	
7.	—		82	
8.	—		31	
9.	—		80	
Riisskov			76	
Skåde			35	597

DJURSLAND DIVISION

Balle	18	
1. Grenå	59	
2. —	27	
3. —	20	
Hadsten	20	
Hornslet	45	
Ryomgård	12	
Tistrup	19	220

HEDE DIVISION

Holstebro	62	
Lemvig	47	
Ringkøbing	33	
Skive	42	
Struer	42	
Struer blåmejsetrop	22	
Struer seniortrop ...	10	
Ulfborg	26	
Vemb	15	299

HIMMELBJERG DIVISION

Brædstrup	46
Hammel	63
Hinnerup	17
Kjellerup	63
Ry	33
1. Silkeborg	61
2. —	49
3. —	44
4. Silkeborg Rowa- nerne	37
Skanderborg	40
Svendstrup	14

MIDTJYSKE DIVISION

Brande	32	
1. Herning	87	
2. —	65	184

ØSTJYSKE DIVISION

Beder	34	
Horsens	80	
Hovedgård	22	
Odder	30	166

Syddjyllands distrikt

BLAVAND DIVISION

Bramminge	33
Borris	15
1. Esbjerg	38
2. —	26
3. —	50
Nr. Nebel	26
Skern	46
Varde	44
Ølgod	43

DYBBØL DIVISION

Åbenrå blåmejsetrop	41	
Åbenrå	51	
Augustenborg	29	
Gråsten	54	
Hellevad	9	
Sønderborg	102	286

MARSK DIVISION

Højer	17	
Løgumkloster	30	
Ribe	67	
Skærbæk	28	
Tønder	50	192

OLAF RYES DIVISION

1. Fredericia	58
2. —	29
4. —	67
Grindsted	20
1. Kolding	83
2. —	54
3. —	48
Sdr. Omme	33
1. Vejle	82
2. —	40

514

SKAMLINGSBANKE DIVISION

Haderslev	96	
Nørboelling	5	
Rødning	32	
Vojens	24	157

10.785

+ direkte under di-	10.785
vision og korps.....	137

Ialt...	10.922
---------	--------

Der er 5 distrikter, 33 divisioner og 243 troppe

Tal til sammenligning

	Blm.	Spejdere	Seniores	Trpsf.	Senf.	Blmf.	Under div. og korps	Ialt
1947	3278	7691	363	258	34	193	121	11.938
1948	3037	7336	494	235	32	156	132	11.422
1949	3133	6928	345	213	22	145	136	10.922